

A CORRUPCIÓN POLITICA É NEGRA E NON ROSA

Sorprende comprobar que o que é moi serio para a solvencia da nosa Democracia, é dicir, a loita eficaz contra a corrupción, puidese converterse nun circo romano, onde a ira enfilase cara a quen poden ser produto do propio sistema, distorsionando cara a onde se deben dirixir as miradas.

A Xustiza debe de actuar eficazmente contra aqueles que incumpriron a lei. A Opinión Pública non debe desculpar a aqueles que exerceron unha das peores accións humanas, ao aproveitarse da confianza que os cidadáns pon nos seus representantes políticos; pero hai que aprender a diferenciar ao suxeito que exerce a representación política daquel que na xestión do seu patrimonio comete ilegalidades. Sobre todo, porque aínda tratándose dun mesmo feito, como pode ser apropiarse do alleo, as consecuencias son diferentes ao estar tratando mundos tan diferentes como o público e o privado.

A corrupción política é un cogomelo que nace e multiplícase coa escuridade, e coa existencia dunha débil moral que permite que prevaleza a oportunidade política sobre outros valores como o da honestidade e a honradez. Aparece e propágase coa falta de concreción das leis, ou o excesivo poder discrecional que provoca certa debilidade no Estado de Dereito. A corrupción política xorde e reproducése coa lentitude, nos procesos administrativos, que manifestan ineficacia e pouca axilidade que se suple, en demasiados casos, co suborno, o pago de comisións, o tráfico de influencias, etcétera. A corrupción política esténdese como unha praga cando se exerce unha Gobernanza incipiente, onde non se combinan a responsabilidade, a transparencia e a participación en todo o relacionado co público.

Así mesmo, a corrupción é un dos instrumentos máis eficaces para impedir a consolidación dun Estado de Dereito. É a forma máis utilizada para retardar a súa eficacia, pero sobre todo, a corrupción, se non se erradica, pode ser quen destrúa unha Democracia, ao provocar que a cidadanía chegue a aceptar que é inevitable, e moito peor aínda, que entenda e asuma como normal a súa aparición na política.

En España atopamos a tempo, e grazas ao escandaloso caso Malaya, e algúns outros, que o hábitat máis prolífero para a multiplicación da corrupción está ao redor da xestión do chan e o urbanismo. A resposta por parte dos que teñen algunha responsabilidade, ou a poden ter no futuro, adoita ser a de entrar na xa utilizada costume de discutir quen ten maior responsabilidade, e facer ver que é o adversario o culpable da situación. Ou propiciar que cada unha das administracións públicas culpe á da cor política diferente, mentres se xestan novos casos e aumentanse as posibilidades de que a corrupción siga o seu curso e multiplicación. Sería desexable que, sen deixar de vulgar o ocorrido ata este momento, maniféstese unha vontade política clara de acabar con este lastre de forma eficaz.

Por iso, non cabe a distracción sorprendente de enfocar cara a Isabel Pantoja, personaxe mediático do mundo do corazón, para afastarnos do que é un problema, moito máis complexo, e que afecta a demasiados intereses, non do todo visibles. Sobre todo, porque puidésemos vestir de "rosa" o que debe ter unha cor negra, e ademais, puidésemos debilitar os dereitos fundamentais de quen son inocentes, ata que non se demostra o contrario, con tal de distraer ao público e entretelo no intrascendental, fortalecendo a cultura que se xera a partir de prográmalos lixo.

Existen numerosos estudos realizados por organismos internacionais que loitan contra a corrupción, en países en vías de desenvolvemento, nos que se demostra, empíricamente, que cando aumenta o tempo que duran os encontros entre xerentes de empresas privadas, e burócratas do ámbito público, o índice de subornos aumenta. Ou tamén, que cando as decisións están concentradas nun ámbito reducido de poder, a capacidade de obter beneficios particulares, á conta do público, crece. E ata, que nos procesos de descentralización, non regulados de forma exhaustiva, deixando marxes grises onde a legalidade e a ilegalidade conviven amigablemente, a corrupción aniña profundamente. Estes deben ser os focos de atención se se pretende loitar contra a corrupción política..

Na actualidade, e ante os acontecementos ocorridos, a acción xudicial é imprescindible, pero sobre todo é a acción lexislativa que marque as pautas claras para evitar o mal uso do público. Un alcalde non debería poder vender chan coma se fose o seu casarío. Non debería poder intercambiar usos dese chan, para financiar a precariedade económica do seu concello. Non debería poder asinar convenios onde hipoteca o futuro do patrimonio de todos, dos parques, das zonas de uso público, dos espazos verdes ou de uso para o lecer. Desde o poder que os cidadáns conceden aos políticos que os representan para lexislar, é desde onde cabe ver a eficacia na loita contra a corrupción, non nos escándalos mediáticos. A única forma eficaz para controlar a discrecionalidad do político está nas normas claras onde non caiba ningunha das accións que hoxe provocaron a situación de Marbella. Esta localidade converteuse na mellor oportunidade para abordar un problema de peores consecuencias para o Estado de Dereito, se non se ataca desde as súas raíces.

Os partidos políticos non poden cambiar o pasado, iso queda para os xuíces que o xulgarán, pero si teñen a responsabilidade de que, no futuro, ninguén poida recibir comisiós. Teñen nas súas mans a fórmula para que ninguén necesite blanquear diñeiro, porque non haberá posibilidade de recibilo. E sobre todo, teñen nas súas mans o facer visible as súas apostas pola transparencia, non só para que se teña a convicción moral de que se lle está roubando ao pobo, ao de hoxe e ao de mañá, cando se actúa como se fixo neste caso, senón para mostrar que ninguén se dedique á política co fin de enriquecerse económica ou politicamente, nin sexa utilizada para tal fin por interese privado e contra o interese xeral. Unha das mellores formas de demostrar esa vontade política é facer público o patrimonio de alguén que comeza na política e en que medida transfórmase, cando decide deixala.

Unha gobernanza eficaz, baseada na responsabilidade, a transparencia e a participación cidadá, son a mellor fórmula para que os partidos políticos aproveiten a oportunidade que o caso Malaya ofrécenos. Por iso, que non nos distraian con Isabel Pantoja, que os tiros non van por aí, e que mentres non se demostre o contrario, ten a presunción de inocencia. Porque... ¿cantas veces moitos imputados, en diferentes procesos xudiciais, finalmente, quedaron absoltos e declarados inocentes, sen que ninguén restableza a súa honra, nas mesmas proporcións nas que se fixo a súa acusación?, ... Esta inmoralidade é equiparable á que sustenta á corrupción, non só polo sufrimento que provoca no inocente que o sofre e na súa familia, senón pola inxustiza social que se comete cando se trata de facer Xustiza.

